

gen af Skaanings bog som mange andre historikere, der har lært historisk metode.

Poul Skaaning kaster sig nemlig over i den anden grøft: han inddrager alt det skriftlige kildemateriale, som kildekritikken rensede ud. Han udnævner de lærde skrivebordskrønikører til »reportere« og skjaldene til »øjenvidner« med faktiske oplysninger, der gør det muligt for ham – men næppe mange andre – at *datere* konflikten mellem Harald og Svend ned til nogle dramatiske måneder i årene 980-81. Skaaning glemmer helt at sætte de nødvendige spørgsmålstegn, grebet som han er af sin hypotese, men spændende, vitalt og fantasifuldt er hans indlæg i denne debat, der ligesom diskussionen om Kalmarunionens grundlæggelse 1397 åbenbart ikke har nogen ende.

Michael Linton

Lene Rold: *1300-tallets Stridsdragt i Danmark. Set på baggrund af den militære organisation* (Afd. f. Middelalderarkæologi og Middelalder-

arkæologisk Nyhedsbrev, 1990). 108 s + 115 plancher.

Den foreliggende 'publikation' er et speciale i middelalderarkæologi afleveret i 1981 og nedkopieret til halv størrelse inden mangfoldiggørelsen. Sidstnævnte processer har medført at de 115 plancher med i hovedsagen afbildninger af kildemateriale stort set kun har værdi takket være henvisningerne til, hvorfra illustrationerne stammer. Specialet er i hovedsagen en registrering af relevant kildemateriale af forskellig type, og da denne ikke er fuldstændig, har det nok mest interesse for folk der vil arbejde videre med problematikken. Det bærer præg af en del begynderfejl: Mest slående er det nok, at forfatteren diskuterer de skriftlige kildeers terminologi uden at afsløre nogen bevidsthed om, at der findes noget, der hedder ordbøger. I øvrigt fører den re diskussion til endnu en advarsel mod blindt at forlade sig på oversættelserne af tekniske termer i Danmarks Riges Breve.

Anders Bøgh

NYERE TID

Karl Nielsen: *Vor mand og råd. Bjørn Andersen til Stenalt, Bjørnsholm og Vår 1532-1583*. (Udgiverselskabet ved Landsarkivet for Nørrejylland, 1991). 192 s., 294 kr.

Uden at nå helt frem i forreste række var Bjørn Andersen af slægten Bjørn en af de højadelsmænd, der gjorde sig stærkt gældende på Frederik 2.s tid. Han blev landsdommer på Sjælland i 1562, under Syvårskrigenes første år spillede han som sjællandsk proviantmester en central rolle for leverancen

af forsyninger til hæren, og da han indlagde sig stor fortjeneste på denne post, udnævntes han til lensmand på Københavns slot i 1566 og optrådte i rigsrådet i 1567. Efter krigen forlagdes hans virkefelt til Jylland. Han sad som lensmand på Århusgård 1572-80 og derefter på Ålborghus 1580-83, han var en af de mest benyttede besigtelsesmænd ved de store mageskifter, og selv erhvervede han sig Vitskøl kloster – som derefter blev til herregårde i Bjørnsholm.

Bjørn Andersen har dog ikke blot indskrevet sit navn i de politiske histo-